

Arrest

nr. 91 266 van 9 november 2012
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 18 juli 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 20 juni 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 10 september 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 10 oktober 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat B. LOOS, die loco advocaat K. VERSTREPEN verschijnt en van attaché S. BOTTU, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker kwam volgens zijn verklaringen België binnen op 18 december 2011 en diende de volgende dag een asielaanvraag in.

1.2. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen nam op 20 juni 2012 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus, welke de volgende dag per aangetekend schrijven naar verzoeker werd gestuurd.

Dit vormt de bestreden beslissing welke luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U bezit de Afghaanse nationaliteit en bent afkomstig uit het dorp Bazaar Waghjan, gelegen in het district Mohammad Agha in de provincie Logar. U bent Tadzjiek van etnische origine en hangt het soennitische geloof aan. Uw vader was tewerkgesteld op een rechtbank in Kabul. Aan het einde van de zomer van 2011 vielen tien gewapende taliban 's nachts jullie woning binnen. Ze sloegen u, uw vader en uw moeder en ontvoerden uw vader. De taliban wilden u ook met hen meenemen maar nadat uw moeder hen had gesmeekt om u niet mee te nemen omdat u nog klein was en niets met de zaak te maken had, lieten ze u uiteindelijk thuis. Ze waarschuwden wel dat ze u zouden meenemen als ze naar uw woning zouden terugkeren.

De volgende dag stuurde uw moeder u naar uw oom in de hoofdstad Kabul. Daar verbleef u twee dagen. Op die tijd regelde uw oom uw vertrek uit Afghanistan. Drie dagen na de ontvoering van uw vader nam u het vliegtuig in Kabul en landde u in Teheran, Iran. Vervolgens reisde u via Turkije, Griekenland, Italië en Frankrijk naar België waar u aankwam op 18 december 2011. Eén dag later vroeg u hier asiel aan.

B. Motivering

U slaagde er niet in het CGVS ervan te overtuigen uit een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie uw land van herkomst te hebben verlaten, noch heeft u aannemelijk gemaakt een reëel risico op het lijden van ernstige schade te lopen zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming.

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat er geen geloof kan worden gehecht aan de door u beweerde problemen met de taliban waardoor u Afghanistan zou hebben verlaten.

Zo dient er op gewezen te worden dat u geen enkel bewijs aanbrengt van de door u geschetste problemen in Afghanistan. U slaagde er niet in ook maar een begin van bewijs aan te brengen ter staving van de functie die uw vader zou gehad hebben bij de rechtbank in Kabul, noch van de beweerde ontvoering van uw vader door de taliban in de zomer van 2011. U beweerde in Afghanistan wel te beschikken over documenten van uw vader en diens werk bij de rechtbank, maar kon deze onmogelijk naar België laten opsturen omdat u er met niemand meer in contact zou staan sinds u de contactgegevens van uw oom tijdens uw reis verloor (CGVS, p. 14 – 15).

Voorts dient te worden opgemerkt dat uw verklaringen aangaande de oorzaak van uw beweerde problemen en aanleiding voor de inval van de taliban bij u thuis, meer bepaald de tewerkstelling van uw vader bij de rechtbank in Kabul (CGVS, p. 17), dermate vaag en beperkt zijn dat u uw beweerde asielmotieven niet aannemelijk maakt. Zo verklaarde u dat uw vader al tien jaar op een rechtbank werkte in Kabul, maar kon u niet vertellen welke rechtbank dat precies was. Voorts zei u dat uw vader een saranwal was, maar gevraagd naar de inhoud van zijn job kon u niets anders vertellen dan dat hij een soort advocaat was die dossiers behandelde en papierwerk deed in de rechtbank. Toen u nogmaals werd gevraagd wat uw vader precies met die dossiers deed, kwam u niet verder dan te stellen dat hij altijd veel papieren en dossiers bij zich had (CGVS, p. 11 – 12). Voorts kende u geen enkele collega van uw vader en kon u zich geen enkele naam van een rechter voor de geest halen die actief was op de rechtbank waar uw vader werkte. U verklaarde dat uw vader ook thuis steeds met zijn werk bezig was maar vreemd genoeg vertelde hij u nooit iets relevant over zijn job. U kon enkel nog toevoegen dat uw vader geen rechter was (CGVS, p. 17 – 18). Gezien uw bewering dat uw vader tien jaar lang actief was op een rechtbank en ook thuis nog vaak bezig was met dat werk, kan redelijkerwijze van u verwacht worden dat u meer concrete informatie over het werk van uw vader zou kunnen meedelen.

Daarnaast dient nog te worden opgemerkt dat uw verklaringen over de bedreigingen die u van de taliban zou hebben ontvangen weinig aannemelijk zijn. Zo verklaarde u dat op het moment dat de taliban uw vader ontvoerde, ze ook u met hen wilden meenemen. Maar omdat uw moeder zou gesmeekt hebben om u niet mee te nemen omdat u nog klein was en u niets met de zaken van uw vader te maken had, zouden ze van hun voornemen hebben afgezien. Ze waarschuwden jullie evenwel dat ze nog zouden terugkeren en dat ze u dan zeker met hen zouden meenemen (CGVS, p. 16). Uw verklaringen ter zake zijn echter dermate weinig aannemelijk, dat aan deze bedreiging geen geloof kan worden gehecht. Indien de taliban vastbesloten waren om u met hen mee te nemen, is het weinig aannemelijk dat ze meteen weer van dit voornemen afzagen louter omdat uw moeder in huilen uitbarstte en hen smeekte u niet mee te nemen. Dat de taliban zich door de zielenroerselen van een vrouw laten beïnvloeden bij de uitvoering van hun plannen is gezien de Afghaanse context eerder onwaarschijnlijk. Dat ze uw ontvoering uitstelden louter omdat uw moeder in huilen uitbarstte klemt tevens des te meer in

het licht van uw verklaring dat de taliban in uw regio alles kunnen doen wat ze willen en wanneer ze dat willen (CGVS, p. 17).

Voorts dient nog te worden opgemerkt dat uw verklaringen over de datum waarop uw vader werd ontvoerd niet coherent waren. Zo verklaarde u dat uw vader door de taliban werd meegenomen in de maand sambula of mizan, in de periode van de eindexamens waarna de schoolvakantie zou beginnen (CGVS, p. 16). Aan het begin van het gehoor had u echter verklaard dat de grote vakantie begon in jauza en dat jullie pas in sambula opnieuw naar school moesten gaan (CGVS, p. 4). Toen u met deze tegenstrijdigheid werd geconfronteerd, kon u enkel opnieuw verklaren dat de vakantie begon in jauza en duurde tot sambula en dat jullie pas aan het einde van sambula opnieuw naar school moesten gaan (CGVS, p. 19), hetgeen de vastgestelde incoherentie echter allerminst kan verhelderen.

Dat geen geloof kan worden gehecht aan uw beweerde problemen met de taliban vindt verder ondersteuning in het feit dat u er evenmin in slaagt uw beweerd recent verblijf in Bazaar Waghjan in het district Mohammad Agha van de provincie Logar, waar u de door u aangehaalde feiten situeert, aannemelijk te maken.

Er dient immers vastgesteld te worden dat uw kennis over uw directe leefomgeving en enkele gebeurtenissen die er tijdens de laatste jaren van uw verblijf hebben plaatsgevonden bijzonder beperkt was. Zo bleek u onder meer niet op de hoogte te zijn van de opening van een nieuw gebouw voor de meisjesschool van het naburige dorp Moghul Khail in de zomer van 2009. Aan dit nieuwe gebouw, dat acht klaslokalen telt en omgeven is door een muur, werd acht maanden gewerkt. De kostprijs bedroeg in totaal bijna 200.000 dollar. Toen u enkele vragen werden gesteld over deze meisjesschool in Moghul Khail – in vogelvlucht minder dan drie kilometer verwijderd van uw dorp – verklaarde u dat die school zich in een soort oud gebouw bevond en kon u zich niet herinneren iets te hebben gehoord over de opening van een nieuw schoolgebouw in Moghul Khail tijdens de laatste jaren voor uw vertrek (CGVS, p. 13). Dat de constructie van dit schoolgebouw of de opening ervan u volledig zijn ontgaan, is weinig aannemelijk en zorgt er dan ook voor dat er grote vraagtekens kunnen geplaatst worden bij uw recent verblijf in Bazaar Waghjan. Bovendien is uw verklaring dat er in uw regio maar heel weinig meisjes naar school durven te gaan omdat ze bang zijn van de taliban (CGVS, p. 12), allerminst in overeenstemming te brengen met de informatie beschikbaar op het Commissariaat-generaal. Daaruit blijkt immers dat de meisjesschool in Moghul Khail maar liefst 867 leerlingen en 15 leerkrachten telt.

Ook van het bestaan van een zuivelbedrijf in het dorp Shaikhak, gelegen net naast Bazaar Waghjan, waar veehouders uit de regio dagelijks hun melk komen verkopen, bleek u niet op de hoogte te zijn. Meer nog, u verklaarde zelfs dat in de hele provincie Logar geen enkel dergelijk bedrijf te vinden was en dat de veehouders hun melk direct aan de winkeliers verkopen (CGVS, p. 21). Toen u werd gevraagd of u er zeker van was dat er geen enkel zuivelbedrijf aanwezig was in Logar, pastte u uw verklaringen aan en zei u dat u dit niet helemaal zeker was en dat u van dergelijke zaken niet op de hoogte was omdat jullie zelf geen dieren hadden (CGVS, p. 21). Dat u niets afwist over deze zuivelfabriek in een dorp dat in vogelvlucht minder dan 3 kilometer van uw dorp is verwijderd, en u zelfs beweerde dat er in uw regio geen enkel zuivelbedrijf gevestigd is, doet evenwel verdere vragen rijzen aangaande uw beweerde recente herkomst uit Mohammad Agha.

Hierbij dient nog te worden opgemerkt dat u evenmin op de hoogte bleek te zijn van een vier kilometer lange beschermingsmuur van één meter hoog die in 2008 werd opgetrokken langs de weg tussen Gardez en Kabul om auto's te beschermen tegen lawinegevaar. Deze muur werd gebouwd in de regio van Tangi Waghjan, enkele kilometers ten zuiden van uw woonplaats Bazaar Waghjan. Gevraagd of u op de hoogte was van werkzaamheden die de voorbije jaren hadden plaatsgevonden aan de weg in die regio, bleek u daar niets over te weten (CGVS, p. 20). U was er evenmin van op de hoogte dat er zich in de regio van Tangi Waghjan een checkpoint van de Afghaanse politie bevindt op de weg tussen Puli Alam en Kabul. Gevraagd of er een checkpoint was in de buurt van uw dorp, antwoordde u te denken dat dit niet het geval was (CGVS, p. 21). Nochtans blijkt uit de informatie van het Commissariaat-generaal dat dit checkpoint in de jaren voorafgaand aan uw vertrek herhaaldelijk werd aangevallen door de taliban. Begin 2009 werd dit checkpoint heropgebouwd en aanzienlijk verstevigd om dergelijke aanvallen te weerstaan. Dat u niets afwist van al deze gebeurtenissen die zich de voorbije jaren hebben afgespeeld in uw directe leefomgeving, zorgt er dan ook voor dat de geloofwaardigheid van uw recent verblijf in Bazaar Waghjan stevig op de helling komt te staan.

Gezien bovenstaande vaststellingen dient te worden besloten dat aan uw bewering dat u tot aan de herfst van 2011 in Bazaar Waghjan woonachtig bent geweest, geen geloof kan worden

gehecht. Bijgevolg kan er logischerwijze evenmin nog enig geloof gehecht worden aan de door u aangehaalde problemen met de taliban die u er kort voor uw beweerd vertrek in de herfst van 2011 situeert.

Gelet op het geheel van voorgaande vaststellingen kan ter zake ten aanzien van u geen gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie noch een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet weerhouden worden.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afgaanse asielzoeker door het CGVS ook een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio.

Ter zake dient er evenwel op gewezen te worden dat er zoals reeds vermeld ernstig getwijfeld kan worden aan uw beweerd verblijf in Bazaar Waghjan in het district Mohammad Agha gedurende de jaren voorafgaand aan uw vertrek. Bovendien kan ook aan de beweerde ontvoering van uw vader door de taliban geen geloof gehecht worden, zodat u evenmin zicht biedt op uw werkelijke familiale situatie en het (volledige) netwerk waarop u in uw land van herkomst kan steunen.

Hier komt nog bij dat u blijkens uw verklaringen een welgestelde oom hebt – Saboor, de broer van uw moeder - die een supermarkt uitbaat en een eigen huis heeft in de wijk Arzan Qimat, gelegen in het twaalfde district van Kabul stad (CGVS, p. 7). Meteen na de nachtelijke inval van de taliban in uw woning stuurde uw moeder u naar deze oom. U verbleef er twee dagen, gedurende dewelke hij uw vertrek uit Afghanistan regelde. Uw oom betaalde ook een deel van uw reis. Aanvankelijk haalde u op geen enkel moment aan dat uw familie problemen had met uw oom Saboor. U vertelde wel spontaan over een conflict tussen uw familie en de broer van uw vader, maar hoewel u het voor de pauze op twee momenten over uw oom Saboor in Kabul had, vermeldde u vreemd genoeg nergens dat uw familie met hem een probleem had (CGVS, p. 7 en 13). Tijdens het tweede gedeelte van uw gehoor op het CGVS verklaarde u echter plots dat uw familie problemen had met uw oom en dat deze oom niet wilde dat u bij hem in Kabul verbleef (CGVS, p. 16). Dat u pas na de pauze plots de slechte band tussen uw familie en Saboor in de verf zette, zorgt er voor dat de nodige vraagtekens bij de geloofwaardigheid van deze verklaringen dienen te worden geplaatst. Bovendien dient er op gewezen te worden dat u verklaarde dat uw oom er pas na verschillende telefonische smeebedes van uw moeder mee instemde om u op te vangen in Kabul (CGVS, p. 18), maar dat uit uw verklaringen eveneens blijkt dat u zich minder dan 24 uur na de inval van de taliban al in het huis van deze oom in Kabul bevond. Deze vaststelling kan moeilijk in overeenstemming worden gebracht met uw verklaring dat uw oom Saboor jaloers was op het werk van uw vader en niet voor u wilde instaan (CGVS, p. 18). Dat deze man eveneens een smokkelaar voor u regelde, u een paspoort bezorgde en bovendien een stuk van uw reis betaalde (CGVS, p. 15-16 en 18), doet verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van de door u beweerde slechte relatie tussen uw oom en uw familie. U zou bovendien ook na uw vertrek uit Afghanistan nog in contact gebleven zijn met uw oom, maar hem ondertussen niet meer kunnen bereiken omdat u zijn contactgegevens onderweg verloor (CGVS, p. 15).

Gelet op het geheel van voorgaande vaststellingen dient dan ook besloten te worden dat u als gezonde 17-jarige die onderwijs heeft gekregen in de twee landstalen (CGVS, p. 4) bovendien op een ruimer ondersteunend familiaal netwerk kan rekenen in Afghanistan én in de stad Kabul dan u zelf wilt laten uitschijnen. Derhalve kan in casu de veiligheidssituatie in Kabul worden bekeken.

Bij evaluatie van de actuele veiligheidssituatie wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 17 december 2010 in rekening genomen. UNHCR oordeelt dat in het licht van de verslechterde veiligheidssituatie in bepaalde delen van Afghanistan en de toename van het aantal burgerslachtoffers, de situatie in de provincies Helmand, Kandahar, Kunar en delen van Ghazni en Khost gekenmerkt wordt als een situatie van veralgemeend geweld. Volgens UNHCR hebben Afgaanse asielzoekers uit deze regio's mogelijks nood aan internationale bescherming.

Bijkomend en rekening houdend met het volatiele karakter van het gewapend conflict, dienen de asielaanvragen van Afghanen die claimen andere regio's te zijn ontvlucht omwille van het veralgemeend geweld, elk nauwgezet onderzocht te worden in het licht van enerzijds de bewijzen

aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de vroegere verblijfplaats. Nergens in deze UNHCR richtlijnen wordt geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. Hierbij dient opgemerkt dat UNHCR in de stad Kabul aanwezig is en dat bijgevolg mag verwacht worden dat UNHCR de veiligheidssituatie in Kabul goed kan inschatten. In casu wordt vastgesteld dat UNHCR niet oproept tot het bieden van complementaire vormen van bescherming aan Afghanen uit Kabul en dat UNHCR meewerkt aan terugkeerprogramma's.

Uit een analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA blijkt dat er in de hoofdstad Kabul "asymetrische aanvallen" voorkomen doch geen "open combat" wordt gevoerd. Vanaf 2010 stelde ANSO (Afghan NGO Safety Office) dat er een afname was van het geweld in de stad, in contrast met de toename in de rest van het land. De veiligheidstoestand in de stad werd rustig genoemd (zie aan administratief dossier toegevoegde Subject Related Briefing "Afghanistan – Veiligheidssituatie in Afghanistan en in de stad Kabul" dd. 17 augustus 2010 met update op 24 augustus 2011). De stad lijdt wel onder aanslagen met "Improvised Explosive Devices" (IED's), meer bepaald bembommen en zelfmoordaanslagen tegen de Afghaanse en internationale troepen in de stad en op de belangrijkste invalswegen. Deze zelfmoordaanslagen zijn gericht tegen "high profile" doelwitten in het centrum van de stad waarbij de internationale aanwezigheid en Afghaanse autoriteiten worden gevisieerd. De gewone Afghaanse burgers worden bij deze aanvallen niet gevisieerd. Het geweld in de hoofdstad Kabul is niet aanhoudend van aard en is eerder gelokaliseerd; de impact ervan op het leven van de gewone Afghaanse burger is eerder beperkt. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de hoofdstad Kabul actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de hoofdstad Kabul aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Gezien bovenstaande vaststellingen betreffende de veiligheidssituatie in Kabul en rekening houdende met uw persoonlijke situatie, meer in het bijzonder met het feit dat u als gezonde 17-jarige die onderwijs heeft gekregen in de twee landstalen (CGVS, p. 4) op een ondersteunend familiaal netwerk kan rekenen in Kabul, ben ik dan ook van oordeel dat Kabul in uwen hoofde een redelijk intern hervestigingsalternatief biedt conform art. 48/5, §3 van de Vreemdelingenwet.

De informatie waarop het Commissariaat-generaal zich beroept werd in bijlage aan het administratief dossier toegevoegd.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de Staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid op het feit dat u minderjarig bent en dat bijgevolg het Verdrag inzake de rechten van het kind van 20 november 1989, geratificeerd door België, op u moet worden toegepast. "

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 1 van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (Vluchtelingenverdrag), van de artikelen 48/2 tot en met 48/5, 52, §2, 57/6, tweede lid, 57/7 ter en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet), van artikel 77 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, en van de beginselen van behoorlijk bestuur, in het bijzonder de algemene motiveringsplicht, het zorgvuldigheids- en het redelijkheidsbeginsel. Verzoeker formuleert zijn grieven als volgt:

"Tegenpartij beschouwt het asielrelaas van verzoeker als ongeloofwaardig. Verzoeker zou niet aannemelijk kunnen gemaakt hebben dat hij werkelijk de Somalische nationaliteit zou hebben.

In eerste instantie wordt verzoeker tegengeworpen dat er geen geloof kan worden gehecht aan de problemen met de taliban die hij zou hebben. Verzoeker zou geen begin van bewijs aangebracht hebben die de feiten kunnen staven. Er dient opgemerkt te worden dat verzoeker halsoverkop zijn land ontvlucht is en dat er hem moeilijk kan verweten worden dat hij de nodige documentatie niet heeft kunnen vergaren alvorens hij vertrok. Daarbij is verzoeker een minderjarige die op het ogenblik van zijn vertrek slechts de orders van zijn moeder en oom uitvoerde. Er dient rekening gehouden te worden met verzoekers profiel als minderjarige. Net als zovele andere vluchtelingen bevindt verzoeker zich in de situatie dat hij geen documentatie heeft kunnen meenemen toen hij vertrok. Op zich is dit geen opmerkelijk gegeven dat de geloofwaardigheid van zijn verklaringen zou kunnen aantasten. Dat verzoeker geen contact meer kan maken met zijn thuisregio ligt volledig buiten zijn toedoen en mag hem niet verweten worden. Verwerende partij werpt verzoeker tegen dat zijn verklaringen in verband met het beroep van zijn vader niet geloofwaardig zijn. Het zou volstrekt ongeloofwaardig zijn dat verzoeker wel zou weten dat zijn vader voor de rechtbank in Kabul werkt als een soort dossierbehandelaar, rechten heeft gestudeerd, dossiers en papieren meenam naar huis, die job al 10 jaar beoefent, maar niet exact de titel weet van zijn vaders job, diens collega's niet kent, en dit omdat verzoekers vader niet veel over zijn job zou praten. Nochtans is het een banaal en veelkomend gegeven dat vaders in een land als Afghanistan, maar ook in het 'Westen', niet erg spraakzaam zijn over hun job. Daarbij valt het op dat verzoeker meer lijkt te weten over zijn vaders job dan verwerende partij doet uitschijnen. Hij weet min of meer wat zijn vaders job inhoudt, hoe lang hij die job al uitoefent, wat zijn vader gestudeerd heeft, wat zijn vaders jobtitel niet is is, etc. Verzoeker lijkt meer te weten over de inhoud van zijn vaders job dan men zou mogen verwachten van een minderjarige Afghaan wiens vader een dergelijk abstracte bureaufunctie op de rechtbank heeft. Verwerende partij gaat aan deze kennis voorbij. Waar verzoeker het antwoord schuldig blijft qua details over zijn vaders job is het duidelijk dat verwerende partij geen rekening gehouden heeft met verzoekers profiel en dat van zijn vader. De vader oefent een overheidsfunctie uit op een relatief grote afstand van verzoekers woning. Verzoeker is zoals hij heeft aangegeven nooit op zijn vaders werkplaats geweest. Zijn vaders collega's lopen in alle waarschijnlijkheid gevaar wegens het uitoefenen van hun functie. De vader is waarschijnlijk door een beroepsgeheim gebonden, in het algemeen werkt de vader met gevoelige informatie. Het is dan ook niet verwonderlijk dat verzoekers vader nooit kwistig is geweest met informatie over zijn job en zijn collega's. Het zou eerder ongeloofwaardig zijn ware hij dit wel geweest. Daarbij, in Afghanistan betaamt het jongeren niet om te hengelen naar informatie bij ouderen. Volgens de richtlijnen van UNHCR lopen overheidsfunctionarissen, van alle gradaties en rangen, gevaar in Afghanistan. Rechters en medewerkers van het Openbaar Ministerie lopen routineus een verhoogd risico op vervolging. (...) (zie stuk 2 als bijlage. pg. 9) (...) (zie stuk 2 als bijlage, pg. 10). Verwerende partij had rekening dienen te houden met verzoekers profiel en met dat van zijn vader, quod non.

In tweede instantie werpt verwerende partij verzoeker tegen dat het ongeloofwaardig is dat de taliban hem eveneens dreigde te ontvoeren doch daarop terug kwam onder het gehuil en gejammer van verzoekers moeder. Er dient hier op te merken dat dit een uiterst speculatieve vaststelling is die niet aangewend kan worden om verzoekers geloofwaardigheid te betwijfelen. Verzoeker heeft geen inzicht in de motieven van de taliban en weet niet waarom ze hem al dan niet ook zouden ontvoeren op dat moment. Verzoekers opmerkingen dienaangaande zijn vanwege hun aard louter speculatief. Verzoeker stelde dat de volgens zijn moeder de taliban toen ze zijn vader meenamen had gezegd dat ze verzoeker ook zouden meenemen, zij het niet meteen. Waarom de taliban dit gezegd heeft weet verzoeker niet en kan hij niet weten. Misschien was het 'slechts' een bedreiging waar ze geen uitvoering aan wilden geven om verzoeker en zijn moeder angstig en in het gadeel te houden. Misschien waren ze er voor beducht om teveel aandacht te trekken. Misschien meenden ze het en zouden ze nog terugkomen. Dit weet noch verzoeker, noch verwerende partij en speculaties over de waarschijnlijkheid van de ene of andere mogelijkheid zijn interessant maar niet dienstig om tot verzoekers (on)geloofwaardigheid te besluiten. Wanneer verwerende partij verzoeker vroeg waarom de taliban hem niet direct meenam stelt verzoeker erg duidelijk dat hij het niet wist. Hij zei dat het 'kon zijn' dat het was wegens diens moeder gehuil en vastberadenheid. Hij zei niet dat het zeker zo was. Dergelijke speculatieve opmerkingen van verwerende partij houden geen rekening met verzoekers kwetsbare profiel als minderjarige en met het feit dat hij zelf heeft aangegeven dat hij niet wist waarom de taliban hem toen niet heeft meegenomen. De motivering is gebrekkig en niet afdoende en kan de bestreden beslissing niet schragen.

Verzoeker wordt tegengeworpen dat er tegenstrijdigheden zitten in zijn relaas wat betreft tijdstippen. Er dient opgemerkt te worden dat er ook hier niet op een redelijke wijze rekening is gehouden met verzoekers profiel. Zijn kennis van de namen van de maanden in Afghanistan is er wel, maar deze kennis is hoegenaamd niet vlot te noemen. Zoals verwerende partij zelf aangeeft dient verzoeker op zijn vingers te tellen om de namen van de maanden te kunnen op geven en mist verzoeker ook af en toe wanneer hij de correcte maanden moet geven. Dat verzoeker dan wordt tegengeworpen niet consistent te zijn over de maand waarin zijn vader is ontvoerd is dan ook slechts een kleine inconsistentie en kan niet volstaan om zijn geloofwaardigheid te weerleggen.

Verzoeker wordt verweten dat het niet geloofwaardig zou zijn dat hij uit Mohammad Agha afkomstig is. Verwerende partij beroept zich voor deze vaststelling op drie vragen waar verzoeker het antwoord op schuldig is dienen te blijven. Er mag dus verwacht worden dat de relevantie van deze drie vragen voor de geloofwaardigheid van verzoekers afkomst onomstootbaar is. In eerste instantie zou verzoekers ongeloofwaardigheid qua herkomst te wijten zijn aan het feit dat verzoeker niet weet dat er in de zomer van 2009 in Moghul Khail, een naburig dorp, een meisjesschool is geopend. Uit het administratief dossier blijkt dat deze informatie komt uit een nieuwsbericht van 2009. Het valt niet af te leiden uit het administratief dossier waarom verzoeker hiervan precies op de hoogte zou dienen te zijn. Het gaat om een meisjesschool, verzoeker is nooit naar deze school geweest en kent ook niemand die er is geweest. Dat dit gebrek aan kennis tot "grote vraagtekens" zou leiden is een onredelijke inschatting van het belang van deze informatie. Als verwerende partij beweert dat verzoekers uitleg dat er weinig meisjes in zijn regio schoollopen incorrect is gezien er 867 leerlingen in de nieuwe school zouden zijn dan berust dit op een misvatting. Uit het administratief dossier is enkel af te leiden dat de nieuwe school die in 2009 werd geopend in augustus 2009 beweert 867 leerlingen te hebben. Uit niets valt er af te leiden dat dit aantal ook het werkelijke aantal is. Verzoeker wordt ook tegengeworpen niet op de hoogte te zijn van de nieuwe zuivelfabriek in Logar. Deze fabriek zou er in 2010 gekomen zijn volgens het administratief dossier. Het is voor verzoeker volstrekt onduidelijk waarom hij als tienerjongen op de hoogte zou dienen te zijn van het bestaan van een nieuwe zuivelfabriek. Er dient op gewezen te worden dat het belang van dergelijke informatie door verwerende partij fel overdreven wordt en geen rekening houdt met het profiel van de verzoeker. Verzoeker is ten slotte geen melkboer, noch heeft hij enige interesse voor de politieke economie van de zuivelindustrie. Ten derde wordt er verzoeker tegengeworpen dat hij niet weet of niet spontaan opbrengt dat er een veiligheidsmuur van één meter hoog en vier kilometer lang naast de autobaan is gebouwd om auto's te beschermen tegen lawinegevaar. Het persbericht over deze veiligheidsmuur dat in het administratief dossier terug te vinden is dateert van 2008. Verzoeker weet niet waarom de bouw van een vier kilometer lange muur in 2008 hem zou bijgebleven zijn. Zoals verzoeker zelf heeft aangegeven vinden er vaak wegenwerken plaats. Dat die éne muur, al bij al een banaal en weinig opmerkelijk bouwwerk, hem niet is bijgebleven of opgevallen kan verzoekers herkomst dan ook niet ongeloofwaardig maken. Ook het belang van de aanval op de checkpoint is onduidelijk. Uit het administratief dossier blijkt dat het om slechts één aanval gaat, en niet om verschillende zoals verwerende partij beweert, en dat deze aanval niet bijster succesvol of opzienbarend was. Daarbij heeft verzoeker gesteld dat hij niet weet of er een checkpoint is op de weg naar Pule Alam, gezien hij daar nooit geweest is. Verzoeker had eerder in het gehoor al aangegeven dat hij de weg naar Pakhtia (en dus ook die naar Pule Alam) van zijn moeder niet mocht nemen omdat het daar veel te gevaarlijk was (zie pg.20 van het gehoorverslag). Het is onaanvaardbaar dat verzoekers herkomst op basis van deze vragen, die geen rekening houden met zijn profiel, in twijfel zou getroffen worden. Verwerende partij houdt daarenboven geen rekening met wat verzoeker wel weet van zijn regio. Zo weet verzoeker dat er een grote weg door zijn dorp loopt, die Kaboel met Khoz en Pakhtia verbindt. Verzoeker weet dat de regio bergachtig is. Verzoeker weet dat 'Kalei Sheikhaqq' op weg naar Kabul ligt en niet op weg naar Pakhtia. Verzoeker kan de omliggende dorpen opnoemen. Hij kan beschrijven na hoeveel dorpen Pule Alam district begint. Hij weet waar het provincie en districtshuis is. Hij weet dat er geen kliniek is in zijn dorp, waar er een ziekenhuis is en dat er een checkpoint is tussen Logar en Kaboel. Verzoeker weet dat er anderhalf jaar geleden een aanslag was in Sheidan. Verzoeker weet wie de districtschef is, Abdul Hamid Hamed. Verzoeker weet waar de bazaars zijn in zijn district. Hij weet wie ex-gouverneur Abdullah Wardak is en wie Shakilah Hashimi is (zie pg 21 tot 22 van het gehoorverslag). Verzoeker kan ook heel precies beschrijven hoe hij van zijn huis naar school wandelde. (zie pg 9 van het gehoorverslag). Verwerende partij heeft geen enkele rekening gehouden met deze elementen. Het is volstrekt onduidelijk waarom verwerende partij enkel op basis van die enkele elementen die verzoeker niet wist heeft kunnen besluiten dat verzoekers herkomst niet geloofwaardig is. Deze motivering is dan ook onnauwkeurig en niet afdoende.

Ten slotte wordt door verwerende partij ook de subsidiaire bescherming aan verzoeker geweigerd op basis van een ongeloofwaardige afkomst en op basis van het feit dat Kaboel als intern vlucht alternatief zou kunnen fungeren. Zoals net aangetoond is het wel degelijk geloofwaardig dat verzoeker uit Bazaar Waghjan afkomstig is, en dat hij daar de periode voorafgaand aan zijn vertrek verbleven heeft.

Wat betreft het intern vlucht alternatief dient er opgemerkt te worden dat verzoeker tijdens het interview duidelijk heeft aangegeven dat hij onmogelijk bij zijn oom in Kaboel kan blijven. Volgens verwerende partij zou het 'vreemd' zijn dat verzoeker slechts na de pauze vermeldt dat hij niet kan blijven bij de oom in Kaboel. Verwerende partij insinueert dat de slechte band met de oom slechts werd vermeld op aangeven van de voogd of raadsman. Verwerende partij stelt bijgevolg vast dat het slechte karakter van de band met de oom ongeloofwaardig is. Dit is een erg opmerkelijke redenering en getuigt van enige kwaadwilligheid. Ten eerste staan zowel raadsman als voogd verzoeker bij en mogen zij in de pauze verzoeker er op wijzen dat hij niet enkel moet zeggen of hij een oom heeft in Kaboel maar ook of bij bij deze oom zou mogen blijven of niet. Dit op zich kan bezwaarlijk tot ongeloofwaardigheid leiden gezien het behoort tot de kerntaak van zowel raadsman als voogd. Maar het behoort eveneens tot de onderzoeksplicht van de verwerende partij om bij het nagaan van een mogelijk vestigingsalternatief de

haalbaarheid van dit alternatief te onderzoeken en verzoeker te vragen naar zijn relatie met zijn oom. Ten tweede dient er hier op gewezen te worden dat de speculaties van verwerende partij over het feit dat de slechte relaties met de oom zouden ingefluisterd zijn door de raadsman of voogd op los zand berusten en wel om volgende redenen. Verzoeker vermeldt op pg 7 van het gehoorverslag voor de eerste maal zijn oom in Kaboel en stelt dat hij daar maar één keer is geweest. Na de pauze vermeldt verzoeker de eerste maal zijn oom op pagina 15 van het gehoorverslag. Verzoeker stelt daar dat hij de contactgegevens van zijn oom is kwijtgeraakt na zijn verblijf in Griekenland en dat hij hem niet meer kon contacteren. Erna stelt hij nog dat zijn oom een deel van de reis heeft betaald. Pas op pagina 17 van het gehoorverslag vermeldt verzoeker dat hij een slechte band heeft met zijn oom en legt hij nauwkeurig uit waarom. Verwerende partij kan dus bezwaarlijk aanvoeren dat er van een plotse omslag na de pauze sprake is. Verzoeker heeft niet direct na de pauze beweerd dat zijn relatie met zijn oom niet zo goed is, maar slechts op het moment dat verwerende partij er naar vroeg, namelijk toen verwerende partij vroeg of de oom soms op bezoek kwam. Het is dan ook volstrekt onduidelijk waar verwerende partij zich op beroept om te insinueren dat verzoekers verklaringen over de relatie met zijn oom ongeloofwaardig zijn. Dat verzoekers oom mee heeft betaald voor verzoekers vertrek en een financiële verantwoordelijkheid deels mee op hem wou nemen is niet in tegenspraak met het gegeven dat hij geen onderdak zou willen bieden aan verzoeker. Verzoeker heeft zelf aangegeven dat zijn oom vreest voor de veiligheid van zijn gezin en dat risico niet wilt lopen. Verwerende partij dient de kwaliteit van de relatie tussen verzoeker en zijn oom mee in rekening te nemen bij het beoordelen van de redelijkheid van Kaboel als intern vlucht alternatief zoals vereist door artikel 48/5, §3 van de Vreemdelingenwet. Op basis van de informatie waar verwerende partij over beschikt kan er niet gesteld worden dat verzoeker over een familiaal netwerk zou kunnen beschikken in Kaboel. Gezien verzoeker niet bij zijn oom zou kunnen wonen zou hij gedwongen worden terug te keren naar een gebied waar zijn leven in gevaar is.

Ten slotte dient er opgemerkt te worden dat de informatie waar verwerende partij zich op baseert om te besluiten dat Kaboel veilig zou zijn verouderd is en dat gerespecteerde organisaties als International Crisis Group alarmerende rapporten uit hebben gebracht over de veiligheid van Kaboel eens de internationale troepen in 2014 wegtrekken (stuk 3 als bijlage). Om een redelijk vlucht alternatief volgens de richtlijnen van UNHCR te zijn dient verzoeker in Kaboel een duurzame veiligheid te kunnen genieten, quod non (stuk 4 als bijlage, pg.6). Rekening houdend met al de hoger aangehaalde opmerkingen, mist de bestreden beslissing de motieven die feitelijk en juridisch afdoende zijn om de bestreden beslissing te kunnen dragen en schendt zowel de algemene uitdrukkelijke motiveringsplicht als de bijzondere zoals bepaald in de artikelen 57/6 en 60 van de Vreemdelingenwet, alsook het redelijkheidsbeginsel. Het UNHCR, de internationale waakhond van de Vluchtelingenconventie, stelt in een nota over de bewijslast bij asielaanvragen onder meer het volgende: (...) Op basis van zijn verklaringen in het kader van zijn huidige asielaanvraag, dient tegenpartij te erkennen dat verzoeker aan de op hem rustende bewijslast heeft voldaan en de feiten van zijn huidige asielrelaas aannemelijk heeft gemaakt aangezien hij een coherent en geloofwaardig asielrelaas dat niet tegenstrijdig is met algemeen gekende gegevens uiteen heeft gezet.

Op basis van de in de bestreden beslissing geformuleerde bedenkingen tot ongeloofwaardigheid van verzoekers verklaringen besluiten is dan ook zowel onredelijk als onrechtmatig. Tegenpartij had hoogstens twijfel kunnen weerhouden, maar zeker niet tot de bedrieglijkheid of ongeloofwaardigheid van verzoekers verklaringen kunnen besluiten. In dergelijk geval, rekening houdend met de correcte invulling van de bewijslast in asielzaken en onder de in casu vervulde voorwaarde van mogelijke, coherente verklaringen die niet tegenstrijdig zijn met algemeen gekende feiten, had tegenpartij verzoeker het voordeel van de twijfel kunnen en moeten toekennen.

Verzoeker heeft tevens om subsidiaire bescherming verzocht op basis van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. De bestreden beslissing weigert dit zonder meer. Op geen enkel moment wordt er in de beslissing ook maar enig afdoend motief weergegeven waarom geen subsidiaire bescherming aan verzoeker wordt toegekend. De twijfel die verwerende partij over verzoekers herkomst heeft geuit is daarenboven beperkt tot zijn laatste jaren van verblijf voor zijn vertrek en beslaan niet verzoekers herkomst op zich. Er blijkt voldoende duidelijk dat verwerende partij had dienen te erkennen dat er 'zwaarwegende gronden' bestaan om aan te nemen dat verzoekende partij wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, 'een reëel risico op ernstige schade' zou lopen. Verwerende partij laat na om afdoende te motiveren waarom ze verzoekende partij dit subsidiaire beschermingsstatuut weigert en schendt dan ook op een flagrante wijze de motiveringsplicht en de zorgvuldigheidsverplichting."

2.2. De Raad merkt op dat het middel niet ontvankelijk is voor zover daarin de schending wordt aangevoerd van artikel 52, §2 van de vreemdelingenwet en van artikel 77 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de vreemdelingenwet aangezien verzoeker nalaat uiteen te zetten op welke wijze deze wetbepalingen worden geschonden. De uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist immers een

voldoende en duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel of het overtreden beginsel en van de wijze waarop volgens de verzoekende partij deze rechtsregel of het beginsel wordt geschonden (RvS 2 maart 2007, nr. 168.403; RvS 8 januari 2007, nr. 166.392; RvS 29 november 2006, nr. 165.291).

De formele motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en bij uitbreiding in artikel 57/6, tweede lid en artikel 62 van de vreemdelingenwet heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). Waar verzoeker tegelijkertijd een schending aanvoert van de formele en de materiële “algemene” motiveringsplicht, dient er op te worden gewezen dat hij niet in redelijkheid kan aanvoeren dat enerzijds de juridische en feitelijke overwegingen niet in de bestreden beslissing zijn weergegeven en anderzijds die redenen niet deugdzzaam zijn (RvS 11 juli 2001, nr. 97.739). De schending van de formele motiveringsplicht kan, in casu, niet op ontvankelijke wijze ingeroepen worden, daar uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven die de beslissing onderbouwen kent (RvS 25 september 2002, nr. 110.660). Uit de bewoordingen van het aangevoerde middel blijkt bovendien dat verzoeker louter kritiek heeft op de inhoudelijke correctheid van de motieven, zodat het middel verder vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht dient te worden onderzocht.

De asielaanvraag van verzoeker wordt door de commissaris-generaal afgewezen om reden dat: (i) verzoeker geen enkel bewijs aanbrengt van de door hem geschetste problemen in Afghanistan, (ii) zijn verklaringen aangaande de oorzaak van zijn beweerd problemen en aanleiding voor de inval van de taliban bij hem thuis, meer bepaald de tewerkstelling van zijn vader bij de rechtbank in Kabul, uiterst vaag en beperkt zijn, (iii) zijn verklaringen over de bedreigingen die hij van de taliban zou hebben ontvangen weinig aannemelijk zijn, (iv) hij incoherente verklaringen aflegde over de datum waarop zijn vader door de taliban werd ontvoerd, (v) hij er niet in slaagt zijn beweerd recent verblijf in Bazaar Waghjan in het district Mohammad Agha van de provincie Logar, waar hij de aangehaalde feiten situeert, aannemelijk te maken en (vi) Kabul in zijn hoofd een redelijk intern hervestingsalternatief biedt conform artikel 48/5, §3 van de vreemdelingenwet en de situatie in de Afghaanse hoofdstad actueel niet van die aard is dat burgers er een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van voormelde wet.

2.3. Terecht stelde de commissaris-generaal *in casu* vast dat er ernstige twijfels kunnen geplaatst worden bij verzoekers beweerd verblijf in Bazaar Waghjan in het district Mohammad Agha van de provincie Logar. Immers ofschoon verzoeker over een gedegen geografische kennis van de streek beschikt, blijkt hij niet op de hoogte te zijn van enkele opmerkelijke gebeurtenissen die de laatste jaren in de nabije omgeving van zijn geboortedorp Bazaar Waghjan plaatsvonden. Zo bleek verzoeker niet op de hoogte van de opening van de nieuwe meisjesschool in het naburige dorp Moghul Khail in 2009. Zijn verklaring bij het Commissariaat-generaal dat slechts weinig meisjes naar school zouden gaan omdat ze bang zijn van de taliban (gehoorverslag CGVS 11 juni 2012, p. 12), staat volledig haaks op informatie uit het administratief dossier waaruit blijkt dat in 2009 de meisjesschool in Moghul Khail 867 leerlingen en 15 leerkrachten telde. Verzoekers betoog in zijn verzoekschrift dat uit niets blijkt dat dit het werkelijke aantal is, weerlegt op generlei wijze deze concrete en objectieve informatie en is dan ook niet ernstig. Verzoeker bleek evenmin bekend met het zuivelbedrijf in het nabij gelegen dorp Shaikhak, in vogelvlucht op minder dan drie kilometer van zijn dorp gelegen. Verzoeker beweerde tijdens zijn gehoor op het Commissariaat-generaal aanvankelijk dat er in de hele provincie Logar geen enkel zuivelbedrijf te vinden is en dat mensen met koeien hun melk direct aan de winkeliers verkopen (*Ibid.*, p. 21) om vervolgens terug te komen op zijn verklaringen door te stellen dergelijke zaken niet met zekerheid te weten omdat zij zelf thuis geen dieren hadden (*Ibid.*, p. 21). Uit de informatie vervat in het administratief dossier blijkt dat er in de periode augustus 2010 in de provincie Logar twee zuivelbedrijven bestonden die veel succes kennen bij de lokale veehandelaars. Eén ervan is gevestigd in het dorp Shaikhak. Het feit dat verzoeker zelf geen melkboer is en geen interesse heeft in de politieke economie van de zuivelindustrie is geen aannemelijke verklaring voor zijn volstrekte onwetendheid omtrent het bestaan van dit zuivelbedrijf in het naburige dorp Shaikhak. Verzoeker bleek daarnaast niet te weten dat er zich in de nabije omgeving van zijn dorp, meer bepaald in de regio van Tangin Waghjan een checkpoint van de Afghaanse politie bevindt, op de weg tussen Puli Alam en Kabul. Uit de informatie toegevoegd aan het administratief dossier blijkt nochtans dat dit checkpoint de jaren voor zijn vertrek herhaaldelijk het doelwit was van zware aanslagen van de Taliban. Na verschillende van die aanslagen waarvan één heel zware, vernietigende raketaanslag eind september 2008, werd het checkpoint begin 2009 volledig

heropgebouwd en aanzienlijk verstevigd, met onder andere een 60 meter lange en drie meter hoge muur rondom het checkpoint (AD, stuk 17, Landeninformatie, artikels *Pajhwok Afghan News*, "Taliban attack security post in Logar" en "New security checkpoint opened in Logar"). Verzoekers huidige bewering dat uit het administratief dossier zou blijken dat het maar om één aanval ging en deze niet bijster succesvol of opzienbarend was, strookt geenszins met voormelde informatie opgenomen in het administratief dossier, en mist dan ook feitelijke grondslag. Het feit dat verzoeker de weg tussen Puli Alam en Kabul nooit mocht nemen van zijn moeder, wijzigt niets aan de vaststelling dat hij van het bestaan van het checkpoint nooit eerder bleek te hebben gehoord. Verzoeker bleek voorts evenmin op de hoogte van de vier kilometer lange beschermingsmuur van één meter hoog die in 2008 werd opgetrokken op de weg tussen Gardez en Kabul, meer bepaald in de regio Tangi Waghjan, enkele kilometers ten zuiden van zijn woonplaats Bazaar Waghjan (AD, stuk 17, Landeninformatie, artikel *Pajhwok Afghan News*, "Supportive wall constructed on Kabul-Gardiz Highway"). Deze muur, gebouwd om auto's te beschermen tegen lawinegevaar kan, in tegenstelling tot wat verzoeker thans voorhoudt, geenszins beschouwd worden als een banaal en weinig opmerkelijk bouwwerk. Verzoekers onwetendheid omtrent voormelde feiten en gebeurtenissen die zich laatste jaren voor zijn vertrek voordeden in zijn directe leefomgeving ondermijnt op ernstige wijze de geloofwaardigheid van zijn bewering tot aan de herfst van 2011 in Bazaar Waghjan te hebben gewoond. Dat verzoeker onbekend is met praktische gebeurtenissen die verband houden met zijn dagelijkse leefwereld maar wel op de hoogte is van onder meer de omliggende dorpen, het provincie- en districtshuis en de ex-gouverneur duidt erop dat dit laatste ingestudeerde of overgedragen kennis betreft. Gelet op de ongeloofwaardigheid van zijn beweerde recente verblijf aldaar kan evenmin geloof worden gehecht aan de aangehaalde vervolgingsfeiten die hij er kort voor zijn beweerde vertrek aan het einde van de zomer van 2011 situeert.

Wat betreft de subsidiaire bescherming, treedt de Raad de commissaris-generaal bij waar deze oordeelde dat verzoeker bij zijn oom in Kabul over een redelijk intern hervestigingsalternatief beschikt conform artikel 48/5, §3 van de vreemdelingenwet. Er kan immers niet worden aangenomen dat verzoeker een slechte relatie had met zijn oom. Niet enkel heeft deze oom verzoeker probleemloos enkele dagen opgevangen, bovendien heeft hij voor verzoeker een paspoort geregeld, een smokkelaar ingeschakeld en een deel van verzoekers reis naar Europa betaald.

De situatie in de Afghaanse hoofdstad Kabul is blijkens de informatie toegevoegd aan het administratief dossier actueel niet van die aard dat burgers er een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Ter zitting worden door de verwerende partij twee nieuwe stukken neergelegd ('SRB Afghanistan, Veiligheidssituatie Afghanistan Deel I: Beschrijving van het conflict, 15 juni 2012' en 'SRB Afghanistan, Veiligheidssituatie Afghanistan Deel II: Regionale Analyse, 11 juli 2012') die een update bevatten van de algemene veiligheidssituatie in Afghanistan. De verwerende partij verklaart ter zitting dat deze update een bevestiging is van de veiligheidssituatie zoals deze beschreven werd in het reeds bestaande document (de update van 24 augustus 2011 toegevoegd aan het administratief dossier) aangezien er inhoudelijk niets gewijzigd is. Aan de verzoekende partij wordt vervolgens de mogelijkheid geboden het document ter zitting in te kijken gedurende de tijd die zij hiervoor nodig acht waarna zij hierop mondeling kan repliceren. Na inzage van de betrokken documenten vraagt de verzoekende partij deze stukken uit de debatten te weren.

Het ter zitting neergelegde document bevestigt dat de trend van 2010, met name een afname van het geweld, zich in 2011 heeft verder gezet aangezien het aantal incidenten er tijdens dat jaar verminderde ten opzichte van 2010. Het document besluit dat, zoals reeds aangegeven werd in het document van 24 augustus 2011, het geweld in de stad Kabul asymmetrisch is en niet aanhoudend zodat dit niet kan gelijkgesteld worden met een binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Gelet op de conclusies van het nieuwe ter zitting neergelegde document van 11 juli 2012, op het feit dat de verzoekende partij ruimschoots de tijd kreeg het document ter zitting in te kijken teneinde hier vervolgens mondeling op te kunnen repliceren en de Raad hoe dan ook dient rekening te houden met de situatie zoals deze zich voordoet op het ogenblik dat hij een beslissing neemt, wordt niet ingegaan op het verzoek de stukken uit de debatten te weren.

De door verzoeker als bijlage aan zijn verzoekschrift gevoegde algemene documentatie van UNHCR en de International Crisis Group wijzigt niets aan het hetgeen voorafgaat. Hieruit blijkt immers niet dat er in de hoofdstad Kabul aanhoudend wordt gevochten en het geweld er blind of willekeurig is.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van de artikelen 1, A(2) van het Vluchtelingenverdrag en 48/3 van de vreemdelingenwet, of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van voormelde wet, in aanmerking worden genomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen november tweeduizend en twaalf door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

A. VAN ISACKER